Luise Boege: Maaliskuu

suomentanut Veera Kaski

22.8.2020 Kirjailijat kohtaavat: Luise Boege ja Laura Lindstedt

1.3.2019: Alkoholi ja tuotemerkit/logot ovat tekemisen vastakohta. **2.3.2014:** Yhdellä monista tasoista, joilla ei millään onnistu. **3.3.2017:** ”Olen ongelma, mutta en alku.” ”Olen ratkaisu, mutta en loppu.” **4.3.2018:** Tänään meni tappeluksi: kännätään, vaikka lapsi on viereisessä huoneessa! **5.3.2016:** Vastaan Punaisen armeijakunnan ilmoitukseen, ne ovat erikseen kutsuneet taiteilijoita ja freelancereita kokoontumiseensa mukaan. Tilaisuus on huippumodernissa kerrostalossa, ylimmässä kerroksessa. Siellä on liiketalon oleskelutila. Andreas Baaderkin on paikalla, hän on selvinnyt hengissä koko tämän ajan naiseksi naamioituneena. Jokainen pitää viiden minuutin esittäytymispuheenvuoron ja kertoo, onko joskus aiemmin ollut jo toiminnassa mukana. Harkitsen tunnustavani avoimesti asiaa koskevan tahrattomuuteni ja passiivisen syyllisyyteni, mutta minua pelottaa. Kapuan kaksosten (isoksi kasvaneiden) ja heidän pikkuveljensä (jonka huomaan vasta nyt) kerrostalon ULKOseinää pitkin alas – minun on neuvottava kaikkia ja vahdittava, ettei kukaan tipu alas. **6.3.2013:** ”Huoli itsestä” – huoli omasta puolestaan. Vastakohta: ”itse-epäilys” – epäilys itseään vastaan. **7.3.2013:** Gudrun Ensslin: ”Vetäkää selvä raja, joka hetki.” **7.3.2014:** Vieraat saapuvat ja syövät kamalan paljon. **7.3.2017:** Juttelin paikalle tulleen naisen kanssa, sen joka jo kauan ennen ketään muuta ja vielä tilaisuuden päätyttyäkin istui pitkän pöydän ääressä, hänen nimensä oli listassa ensimmäisenä ja ruksi joka kohdassa. Siellä hän istui iso lusikka kädessä ja tarkkaili huolissaan jääkaapinoven avautumista ja sulkeutumista. Jokin minussa ei tule ikinä kylläiseksi. Jokin minussa istuu jo ennen ketään muuta ja vielä tilaisuuden päätyttyäkin tyhjän pöydän ääressä, puhumatta, syö. **8.3.2013:** Yöllä mielessäni yritin sanoutua irti kaikesta. Sitten sanoutua irti itsestäni. Eihän lainkaan ole kyse minusta. **8.3.2016:** Eilen Legidan vastainen mielenosoitus. Hessenissä Vaihtoehto Saksalle kolmanneksi suurin. Yksin mielenosoituksissa hankalaa. Romaani lapsen näkökulmasta, lapsi elää kahdestaan skitsofreenisen äitinsä kanssa. Työnimi: POST LOST. **8.3.2017:** Toisten velttouteen voi nojautua, muista. Käytä toisten toimintakyvyttömyys hyväksi. Tarkkailuun: autoaan hakkaava mies. Mies, jonka kaapissa on poliisi, jota hän mukiloi säännöllisesti. Vanha nainen iskee lapsen kuoliaaksi rautatangolla. **9.3.2017:** ”Neiti suunnatkoon kielellisen täsmällisyytensä mieluummin muihin/tärkeämpiin asioihin.” **9.3.2018:** Tarkoitus käsitellä sitä, että repeämä on aina ollut. Mitä tapahtuu ei lainkaan ole se, mitä tapahtuu. Jollakulla on kaapissa poliisi, jota hän mukiloi säännöllisesti. Täyttä roskaa. **9.3.2019:** Radiosta: ”Mies on mies on mies.” Selväkielisyyden harha. **10.3.2017:** Tai maailmanloppu tulee, ja ”me” tiedämme tarkan päivämäärän. Ehkä tekstistä, kun se on painettu, tulee taas osani, niin että voin puhua siitä samalla tavoin kuin vaikka jalastani tai hampaastani, minun jalkani, voisin sanoa, tai minun hampaani, ja kaikki tietäisivät, mistä puhun. Aamupalalla keskustelua maailmasta, avuton yritys kiinnittää huomiota siihen, mitä on tapahtumassa, temaattisesti, ei matkailun kannalta. Puheen kontrolloimattomuuden pelko, hallinnan menetyksen, ajatusvirheiden, järjestelmän virheiden, ”aistit sumenevat”, niinhän sanotaan, siksi en enää juo. **11.3.2017:** Vuodet 2012–2015 olivat ihan yhtäkkiä ohi, hujahtaneet kuin iltapäivä. Vuonna 2016 tuntui kuin kaikille juolahtaisi yhtäkkiä mieleen terapiassa opittu lause: ”Täytyy oppia pitämään

omat rajani.” Se oli hätkähdyttävää. En juo alkoholia, koska haluan terävöittää aistejani ja työstää vakavastiotettavuuttani. **12.3.2018:** Mikä on maa? Määrittele ”maa”. (Kysyn hyvin etäällä sinusta.) Sen jälkeen pelleilyä rannalla. Vapaasta tahdostani, niin kuvittelen. Myöhemmin muutan Erfurtiin. Miksi? **13.3.2015:** (En yhtä sekaisin päästäni kuin Erfurtissa: karulla, jyrkänteisellä, vakaan riittämättömällä (maisema päässä) tavalla.) **14.3.2015:** C:n kanssa seksiä loputtoman pitkään. Se ei ole huonoa/ei pitäisi olla huonoa/ei ole huono idea. Pitkäkestoisuus vain piinaa. **14.3.2016:** Uusi otsikko: ”Pitkä teksti”. **15.3.2017:** Melkein heti meni kärsivällisyys ja keskeytin äidin kesken lauseen; en minä ollut ikinä kokenut, millaista on jonkun määräysvallasta, käskystä tai hädän tähden joutua jättämään jokin paikka tai lähtemään toiseen, kuolla tai ajautua eroon toisista… Minulle oli tuttua vain arkipäiväisyys, vapaus valita, monenlainen ilkeys… Mies käveli hidastettuna tietä pitkin kohti penkkiä, jolla istuin. Pelotti, että hän vetää esiin pistoolin ja ampuu minut. Olenhan kauhukirjailija. ”Ei uskoisi, että nämä nuoret onnistuvat pusertamaan älypuhelimestaan sydämen.” **16.3.2017:** Pitää hakea pyykit narulta. Pelkään, että pyykit on viety, että joku vie ne tai näkee minusta jotain mitä ei pitäisi… haen pyykit ja istun bussiin. Sää muuttuu äkisti ja ajattelen, että ehdinpäs viime tipassa. Pimenee kokonaan, vaikkei päivä ole vasta kuin kolmen tunnin ikäinen. Vai onko vasta 3 iltapäivällä? Joka tapauksessa: musta pilvipeite, kenties yö (iäinen). Huomaan, että bussissa riippuu puolillaan oleva pussi Ferreron hasselpähkinäkonvehteja, jotka naistenpäivänä annoimme linnassa työskenteleville naisille. Etuosassa istuu pakolaisnainen lapsi mukanaan. Lähestyn naista hitaasti ja annan konvehdit hänelle. Tuntuu, että ne sopivat hyvin. Pyykkikasastani en voi tai halua antaa naiselle mitään, vaikka näenkin, että hänellä voisi olla paljon kipeämpi tarve. Sitten linja-auto on perillä satamassa. Tajuamme, että kuljemme nyt kohti ratkaisua. Pakolaisnaisesta poiketen minulla kuitenkin on näköjään suunnitelma. Sieluni silmillä näen kartan, Brandenburgin halki W:n luota tähän satamaan. Kartassa näkyy ruskea kaarre. Minua, naista ja hänen osin näkymättömiä, ensi sijassa abstrakteja lapsiaan lukuun ottamatta linja-auto on tyhjä. Meidän on noustava kyydistä. Pidän huolta eräästä kuuluisasta naisesta. Hänet on kaapattu. Myrsky-yössä, suurtuhon tunnelmissa pelastan naisen. Häntä pitävät vankina kaksi räikeänväristä naista, jotka asuvat korkealla talossa, sinne pääsee vain hyvin pitkää metallitangoista tehtyä ulkoportaikkoa pitkin, jolla joutuu tasapainottelemaan. Kiipeän sisään ja tappelen naisia vastaan. Tuntuu aivan uskomattomalta, että teen jotakin sellaista, mutta käsitän, että tunnontuskat on nyt unohdettava. Puhkaisen punahiuksiselta naiselta silmän ennen kuin surmaan hänet. Toisen naisen tapan sumeasti, epätarkemmin. Katson sitä kaikkea ulkopuolelta. ”Salaisen halun tyylitellyt eleet.” Kaikki hymyilevät minulle hyväntahtoisesti. Kun sanon, että mielestäni kieli on rajoittunutta, hyväntahtoinen hymy lakkaa ja ihmiset muuttuvat pisteliäiksi. Olisin halunnut kirjoittaa jotain lentokentästä, mutta iltapäivän kaistapäisyydet imivät jo voimat. Kuvailimme toisillemme luokittelujamme. Pidän ihmisten hyväntahtoisuudesta todella. (Tai sitten annetaan tyttömme nimeksi Idea, melkein niin kuin Ida, mutta e lisää…) Tekstiviesti, jossa kerroit nähneesi sisimpäsi korteissa, että tulen tänä ikävuotenani raskaaksi. Teksti ajoi minua takaa, kasvoi suureksi hirviöksi, joka lauseesta tuli oma hirviönsä, jolla oli tuhathampainen kita, kunnes päätin jättää sen ulos pellolle. Ja samaan aikaan sinä tunnet jo sisälläsi muutoksen, jota kuitenkaan, sen myönnät, ei ulkoapäin vielä näe. Olit puhunut siitä jo 2 vuotta. ”Tämä aura ei varmaan oikein näy valokuvassa.” Tänään pyöräilin pelloilla ja metsän läpi – ei ollut kovin kiinnostavan näköistä. Näin lentokentän, jolla seisoi kolme natsia. Kylän jokaisessa katukyltissä KYLÄTIE. Paluumatkalla iski epätoivo. **17.3.2017:** Münchenin ammuskelun syynä oli koulukiusaaminen. Poika oli sen takia alkanut inhota ulkomaalaisia. Alkoholi ei luo ongelmia, mutta kärjistää niitä niin, ettei niiden kanssa enää pärjää.

17.3.2019: Ettei tiedä himosta mitään. On hassua, ettei himosta tiedä mitään. On hassua, ettei himosta oikeastaan tiedetä mitään. **18.3.2019:** Seurustelen miehen kanssa, joka menee yöllä aina ihan kylmäksi (vainajaksi?) ja painavaksi. Kylmät, kankeat raajat, ja minun täytyy aina raahata hänet kotiin. Kaikkien käytös menee ihan kummalliseksi. Kysyn C:ltä, johtuuko se minusta. C: Ei! **19.3.2014:** Sitten kaikki yhtäkkiä ajattelivat kiivaasti oikeudenmukaisuutta, minäkin, vaikken ikinä ole joutunut näkemään vaivaa minkään eteen, mutta kaikkien meidän hyvää tarkoittavasta, julkisesta oikeudenmukaisuuden pohtimisestamme ei seurannut yhtään mitään ja se tiedettiin kyllä, kaikki tapahtui omaksi iloksemme (ja teki hyvää, meille Saksan ja Sveitsin passin haltijoille). **20.3.2015:** Seksiä D:n kanssa. Pitkään ja taidolla (ja kadulla). Sitten syömässä vegaanisessa ravintolassa. **21.3.2012:** Menin apteekkiin ja siellä kysyttiin, olenko nainen vai mies. Muutamaa viikkoa aiemmin olin oksentanut Frankfurter Alleella, eikä siitä kertomisessa ole mitään rauhoittavaa, pikemmin päinvastoin, mutta ei se minua estä. **21.3.2019:** Se ihminen on harhautunut, sisimmässään. Myös aivan kuin järki olisi toimitettu hänelle vasta jälkikäteen ja osa olisi jäänyt matkalle. Ohjelma älykkyydestä. ”Paleoantropologia on hyvin turhauttava tieteenala.” Ihmiset tyhmenevät tyhmenemistään. **22.3.2019:** Professori asteli luokseni, tarttui käteen ja lausui: ”Onneksi olkoon”, ja sitten, että hänhän erehtyi, anteeksi. Muutuin vanhaksi, seksistiseksi, rasistiseksi ihramahaksi, joka toljotti itäeurooppalaisten naisten periä. Hän sanoi halunneensa aina lihavan naisen kanssa sänkyyn. **23.3.2015:** Sana ASIANLAIDAT. **24.3.2013:** Kaikkia kadonneita ei kaivata. Vastalisätystäkin voi tulla hiukan omituinen olo. **24.3.2015:** Ja sitten vielä pidin hänen ÄKKINÄISESTÄ VAKAVUUDESTAAN. Se nimittäin oli VAKAVAA. Kirjoitin C:lle: ”Ei hän varmaan ollutkaan onneton, se oli melankoliaa!” 8-minuuttinen liukulento, jonka aikana matkustajat näkivät Alppien syöksyvän itseään kohti ilman että miehistö teki mitään (ulkoa päin aivan tavanmukainen liuku, se vain ei kuulunut lennon kyseiseen vaiheeseen), ”täysin hallittu liuku”, etteivät pilotit enää hallitse omaa tilaansa, omaa toimintaansa, ”että he valinnanvapauttaan olivat poissa pelistä”. **25.3.2013:** Erkaantunut toiveesta tulla julkaistuksi. **25.3.2017:** Lakkaan yrittämästä tulla ymmärretyksi. **25.3.2018:** Näin unta, jossa luonto oli muuttunut, lampi oli vaarallinen, siitä kasvoi eliö, joka yritti ahmaista meitä, kurotteli meitä kohti… Emme omista maisemaa. Me, jotka kuljemme pieninä pisteinä pellon laitaa. Karkeaa & pehmeää. Summittaista sananvaihtoa. Ennakkoasenteina myötä- ja vastenmielisyys. Miten välttyä tulemasta idiootiksi? Idiooteista ei pidä kukaan. **25.3.2019:** Jälleen kerran luonnonkatastrofi ja minä käyn kuumassa suihkussa. Mikä minussa olisi/on pahaa? Ajoilta, jolloin laulettiin laulua nimeltä ”sleeping with ghosts”. Ihmiset häviävät ja päätyvät mustaan luukkuun pääni sisällä. Laulut eivät vielä koskeneet heitä, mutta koskisivat kyllä ja tulevaisuus ylittäisi käsityskyvyn ja täyttyisi kauhistuttavan olennaisesta informaatiosta. **26.3.2015:** V:stä ja J:stä tulee salamurhaajia. Ampuvat kaiken tohjoksi. Kirjoitin nimeni yhtä isoin kirjaimin kuin sen miehenkin ja jätin ”professorin” pois. ”Diagonaalista omahoitoa.” **26.3.2018:** Jokainen yhteiskunta synnyttää itsensä mukaiset taiteilijat. **26.3.2019:** Miten naisena tullaan rikolliseksi? Onko silloin läpäissyt himonsa? Sellaistako sontaa tahdomme pohdiskella? Mistä tietää/tiedän, puhuuko/puhunko stalkkerin mielenlaadulla? Että nykyaikaa paremmin vastaava tunne voisi olla olemassa, se on valetta. Nainen/minä sanoi/ajattelin: joitakin täällä vielä on, jotka laillani eivät ole seonneet. Kaupungin toisella laidalla, niin kerrottiin, esiintyi epätoivoisten kuoro. Kaupungin tällä laidalla koetimme kuitenkin epätoivoisesti selvittää, minkä alan taitajiksi tahtoisimme. Oli/Ei ollut hyvä katkaista vaiheita. Harhautuvatko ajatuksesi? Itsensä täytyy tajuta, muttei välttämättä suhteessa maailmaan. Voisi olla yksi näistä ohimenevistä (voittajista). Suunnitella yhtä näistä ohimenevistä (infrastruktuureista). Yhtä näistä (rakennelmista).

27.3.2012: Toteutumismuoto sen saa aikaan, että hylkäämme toisemme ja sitten aina muutumme muistoiksi milloin missäkin aivoissa. Voiko toisten ajattelua rakastaa? Onko rakastaminen muoto? Vaikka aina rakastammekin itseämme vain itse, pystymme käsittämään toisenlaista ajattelua vasta saattaessamme itse ajatella siinä? **28.3.2013:** Jälleen, melko yksityiskohtaisesti, unta rakastelusta naisten kanssa. Kyse on kolmannen sulkemisesta ulkopuolelle, vaikkei olekaan aivan selvä, olenko läsnä toisena poissulkijoista, poissuljettavana (ihmisenä/asiana) vai lisäksi ulkopuolisena tarkkailijana. Moby Dick päättyy (Ismaelia lukuun ottamatta) kaikkien tuhoon. **28.3.2015:** Paljon alk. M tulee tänään ja vien hänet illalla sairaalaan. Uutisissa jatkuvasti selostusta ”kuolonlentäjästä”, psyykkisesti sairaasta pilotista, joka ohjasi Germanwingsin koneen Alppeja päin. Keskusteluja siitä, miksi uutisointi menee niin päin helvettiä. Miksi elämämme on niin turvallista ja jokainen epävarmuustekijä ja riski saa meidät aivan pakkomielteisiksi. **28.3.2018:** Huomautus: Tämän autofriktion olen sepittänyt unissani enkä tahtoisi joutua siitä vastuuseen. (Ja seuraava ”kitka” sitten tänään aamulla suihkussa: naiskirjailijalla on kaksi naislukijaa. Molemmat kuolevat. Loppu. Ei liity mitenkään minuun … sitä vastoin pikemminkin kysymys: Miksi vanhenen? Se kysymys vaivaa tutkijoitakin! Vanhenemisen sanotaan olevan soluihin ohjelmoitua rappeutumista, virhe, vaan ei kuitenkaan – missä määrin voidaan puhua ”ohjelmoinnista”? – vanhenemista sanotaan sairaudeksi (eroaa siitä, mitä pidämme normaalitilana), mutta kielellisesti se ei kai pidä paikkaansa: onhan normaalia vanheta… mutten ymmärrä sitä, koska olen ihminen en ymmärrä sitä, niin kuin en ymmärrä sitäkään, miksi elän… koska en ymmärrä, minua pelottaa ja siksi kirjoitan… Luonnontieteessähän on tuollaisia tutkimattomia alueita, lukemani mukaan kaikkiaan kolme: 1. Aivot, 2. Syvämeri, 3. Vanheneminen. Aivoja tiede tuntee jo varsin pitkälti, pian jo kattavasti, muttei kerro tietämäänsä meille ihmisille, jotka ihmettelemme ja sitten taas käymme aivojamme vastaan, stalkkaamme toisiamme vastavuoroisesti, deittailemme kuin liiketoimena, työnnymme sitoumuksetta toistemme aukkoihin, noin vain, kiihotumme emmekä mahda paljonkaan… vain, koska aika kuluu ja teknologia mahdollistaa sen… Syvänmerentutkimukseen (2) nykypäivän monopoliyritykset ovat investoineet jo hyvän aikaa, joitakin vuosia sitten Googlen toimitusjohtaja rakennutti huipputeknologisen tutkimusaluksen, jonka näin telakalla, montako vuotta siitä onkaan? Entä (3), vanheneminen? Eiväthän ihmiset halua kuolemattomuutta, he haluavat, että sitten kun joskus kuolevat, eivät sitä ennen olisi joutuneet olemaan vanhoja… (ei ole kuitenkaan merkitystä sillä, miten hyvä lopputulos on, verrattuna, mitattuna toisten toisilla lopputuloksilla… Merkitystä on vain sillä, kuinka pitkä on tie, jonka kuljen. Ei millään lopputuloksella perimmiltään.) Kun näin tutkimusaluksen, olin vielä nuori, makasin vielä miesten kanssa, mutta joukossa ei ollut yhtään vaikutusvaltaista. Valitsin tämän henkilön, niin kuin uskon, vapaasta tahdostani, mutta löysin hänestä kyllä suloisen, sanojen kaikuja kauan kuulostelevan keskustelukumppanin. Kylmä hyväntahtoisuus. Kun vitsailen, hän nauraa lämpöisesti ja katsoo kylmästi, samaan aikaan. En tiennyt, että sellainen on mahdollistakaan. **28.3.2019:** Eilen taas katselin lintuja, jotka kokoontuivat nurmikentälle ja lehahtivat sitten lentoon. Sotkeudun haluuni. En sotkeudu haluuni enää niin. Kun samaan aikaan merkit tiivistyvät muka pakoksi, niin kuin käsin kirjoittaminen vaikka. Että pitääkin kirjoittaa jotenkin niin pornografisesti, kunnon kirjoittamishimoa, yhtä typerää kuin kirjoittajattaret ovat. **29.3.2016:** Kirjamessut katastrofaalista kittaamista, eivätkä kierrokset laske sitten millään. Unessa käärmeitä ja myrkyllisiä hyönteisiä. **29.3.2017:** Saavatko zombit lapsia, tai: mamma mokasi. Se on ohi, tajua jo! Diktatuurin salliminen depressio-, neuroosisyistä. Isovanhemmat natseja. Ei omaa rahaa, rahaa isältä. Yhteiskunnallisia kokeita. Alkoholin läpi maailma ei tunnu. Isällä jano kahden edestä, jokaista

riippuvaista kohden yksi läheisriippuvainen. Naisella on homma hallinnassa, miten hän osaakin puhua, hän tuntee itsensä, ei hairahdu. Zoologimpi, ei zombi. Kuin aivot, jotka etsivät tasapainotusta, huojentumishulluus. Luovan kirjoittamisen opas ”AKATEMIA ja ALKOHOLI” sisältää siellä täällä jutustelunsävyisiä jaksoja elämästä ja kirjoittamisesta kuvituksen ohella. Oireena lukukelvottomuus. Kirjallisesti ”varmistettava”, viimeisteltävä. **29.3.2019:** Kun leikkaa paperia leikkurilla, on keskityttävä viivaan. Kaarteessa sen päätepisteeseen. Päätepistettä ei näe, kun on siellä sisällä. Naisvakooja, joka tekeytyy terapeutiksi. (Gudrun Ensslinistä: ”hän näki heti suoraan läpi, havaitsi heikon kohdan.” **30.3.2015:** Hahmot säälimättä vaikutuksille alttiiksi. Spastisuutta mukaan. **30.3.2016:** Nyt kaikkien pitäisi tehdä jotain runollista. Ihmiset ovat alasti kadulla. Haluan matkustaa jonnekin, mutta se ei onnistu. Onnistuisiko huumeella? Kaupunkijunan nimi on MARIHUANA. Kaikki pysäkit on suojattu koodikielellä. Pitkiä, luisevia naisia. Saalit harteilla. Aika kerrata vuoden tapahtumat. Niin kuin pitikin. Mutta mönkään se meni. Pitäisikö kaataa vielä lisää martinia? Puhuva muistikirja. Olen aika tripeillä: Luulisin, että ”sisäinen holtittomuus” on seurausta edeltävästä katastrofista. Ikinä ei rauhoitu, ei ikinä rauhassa… S on kuollut. En tiedä lähemmin. **30.3.2017:** Riippuvuudet pidettävä kurissa. Taiteen ja psykoosin saumakohta. Hyväntahtoinen kuhmu. **30.3.2018:** Ainakin kuvittelin, että jonkinlainen logiikka vielä kirisi minut kiinni. Sen sijaan sukupolvelleni tyypillisiä salaperäisiä jälkiseurauksia tai oireita, oikean sanamuodon hakemista tai miten tarkalleen onkaan muotoiltu se erhe, jolle elämämme perustuu… ei siihen liikuntakaan auta, mikään ei auta ruumiin rakoiluun… elämän vuotamiseen… jäätiköiden sulamiseen… Ja miten kumaraan olinkaan painunut kaikista näistä ajatuskuluista, meitä kohti vyöryvien ongelmien raskaudesta, niin että selkärankanikin taipui niiden muotoon, niin, juuri samalla tavoin minun tulisi työpöydän ääreen/kaduille/toisten luo mennä, syleillä heitä ja tutkiskella asioita, jotka ovat heille hyödyksi! Lintujen kiihtynyt kirkuna. Miten paljon onkaan kyse siitä, ymmärtääkö jonkun väärin vai oikein… Yhä enemmän käsittämättömyyden kentillä. **31.3.2018:** Nykykirjallisuus synnyttää *strange* hedelmiä. Tekstin poikki uidaan kuin sitkeän siirapin läpi. Matkasin juopuneena rikkaana kaupungin halki. Paljastaa kaikki, verhoutua. Ei minulla muutenkaan ollut mitään pelättävää. Useimmat unohtavat. Ovat tyytyväisiä, kun pystyvät tarkistamaan.